

LIBANII

SOPHISTAE GRAECI
dedamatiunculae aliquot, ex-
demq; Latinae, per DES.
ERASMV M ROT.

Cum duabus orationibus
Lysiae itidem uersis, in-
certo interprete, &
alijs nonnullis.

*Causae lege propter versio-
nem Dandij Erasmi*

IN INCLYTA BASILEA
ex ædibus Io. Frobenij. Mense
Martio. Anno M. D. XXII.

Li. del. Colegio de San Jeronimo

REVERENDO IN

CHRISTO PATRI NICOLAO RVTERIO,

episcopo Atrebatensi, insignis ac florentissimæ Lo
uanienſis Academiae cancellario, illustris.

archiducis Austriae Philippi consi

liario, S. D. ERA

SMVS ROT.

VM NVPER essem declamationes ali
quot Græcas nactus, præsul amplissime, eis
q; uertendis periculū de me ipso facere sta
tuisset, quantum in utriusq; linguæ faculta
te fecissem operæ precium, circūspicienti mi
hi, cui potissimum hoc progymnasmatis cō
secrarem, tu primus, atq; adeo solus, occurristi. Cui em̄ potius,
etiam si nihil aliud, conuenit studiorum nostrorum proueni
tus appendere, quàm huius florētissimæ scholæ cancellario,
id est omnium studiorum moderatori, ac principi perpetuo.
Huc igitur sponte eunti, multum & fiducia, & animi addidit,
cum passim per ora mortalium uolitans tuarum uirtutum fa
ma, tum præcipue hospitis mei Ioannis Paludani, hominis do
ctissimi atq; humanissimi penè quotidiana prædicatio, qui mi
hi totius animi tui simulachrum quoddam absolutum ita de
pinxit oratione, ut nullus Apelles corporis figuram penicillo
expresserit euidentius. Atq; inter innumera tua decora, illud
in primis memorabile, quod cum perpauca mortalium conti
gerit unī principi diu placuisse, tu singulari quadam sapientia,
raratq;

raraq; morum dexteritate, quatuor iam Burgondionum ducibus, alij post alium, sic perpetuo placuisti, placesq; ut nullus inter aulicos proceres tantundem gratia floureret, autoritate poleret, sapientia prospiceret, consilio prodesset. Quum interim usq; tam longo nihil unquam de tua synceritate aula detriuerit, tu semper aliquid de illius moribus emendaris. Nec minus insignis illa tua laus, quàm ea quã uni Nestori tribuit Homerus, quod incorrupta tua in agendo integritas, simplex in dicendo libertas, semper fuit principibus gratior, multitudini popularior, quàm aliorum obsequiosa assentatio. Quid ego iam referam, toties obitas summa cum laude legationes, quæ quidẽ faciunt, ut apud exteros quoq; longe lateq; solis instar, tui nominis splendor sit propagatus. Quid amplissimos honores, non tam fortunæ munera, quàm uirtutum tuarum præmia, quos omnes ita gessisti, gerisq; ut longe plus illis per te, quàm tibi per illos, dignitatis accesserit: neq; tam tu' honoribus, quàm te honores felices esse uideantur. Verum hæc quidem, quia sunt amplissima, deterrere poterant, nisi me illa rursus inuiterent, quod audio te, ut literis ac pietate insigniter esse præditum ita omnes, in quibus egregium aliquod probitatis, aut doctrinæ specimen eluceret, lingulari semper amore complecti, effusissima beneficentiâ solere prosequi. Neq; prorsus alium multis iam seculis extitisse, qui pari, atq; tu, studio, libertate, dimicatione, inuidiæ contemptu, tum ecclesiæ, tum studiorum dignitatem, fortunasq; tueretur. Adeo quicquid facultatis, uel tua tibi fortuna largita est, uel peperit industria, id totum ad ornandos, iuuandos prouehendosq; probos, ac doctos uiros conferre gaudes. Hæc quidem, & cum his alia plurima ubi cognouissem, pater humanissime, cum ultro mihi iam dudum ardebat animus, tum hospitis adhortatio, quasi currenti calcar accessit, ut tuam amplitudinem mihi quoquo modo demererer. Auxit insuper fiduciam, quod recordarer olim, ut refert Plutarchus, tenuem quendam ac plebeum hominem, donato, præ-

Nestor in consilijs & liber & gratiosus.

Ex Apophthegmatis. Plutarchi.

PRIMA EXPERIEN/
tia in uertendis Græcis.

DECLAMATIO

LIBANII SOPHISTAE SVB PERSONA
na Menelai, pro cōcōne Troianorum, Helenā
& res repetentis, ni reddāt, armis iniuriam
ulturum se denunciantis, Latina fa
cta, DES. ERASMO
ROT. interprete.

SI QUIDEM Paris, uiri Troiani, uel ul
lam æqui boniq; rationem habere uoluisset, nihil in præsentis opus erat, neq; concione, neq; armis, neq; legatione: sed tum nos domi rebus omnibus integris uersaremur, tum uestræ uobis fortunæ in tuto cōsisterent. At posteaquam ille rectum posthabuit uoluptati, appulimus, Troiani, non quo quempiam iniuria uiolemus, sed uti quæ nostra ipsorum sunt recipiamus, utiq; si licebit. Itaq; Græcorum quidem exercitum è mœnibus nimirum conspicitis, ac multitudinem oppido quàm ingentem, & apparatus haud mediocrem: nos tamen adeo cauendum nobis, prospiciendumq; putauimus, ne quid præter æquum committeremus, ut quum arma in promptu sint, uerbis prius uti maluerimus: ut si quod ius est, id postulatione cōsequamur, protinus hinc facessamus: sin minus, tū uero quæ proxima sunt experiamur. Neque enim nostri est instituti, ilico ad manus uenire: neq; rursus fieri potest, ut irrita legatiōe dimissi conquescamus. Vobis iam in manu est, utrum malitis Paris
dis uo

ΜΕΛΕΤΗ ΛΙΒΑ

ΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ἴ μὲν ἐβόλετο Ἀλέξανδρος, ὃ τρωῖες, καὶ
 μετὰ μικρὸν εἶναι δίκαιος, οὐτ' ἐκκλησί-
 ας νῦν εἶδεν, οὐδ' ὄπλων, οὐτε πρεσβείας.
 Ἀλλ' ἡμεῖς τ' ἄν οἴκοι δι' ἐτρίβομεν πᾶσι
 ἀγαθοῖς, ὑμῖν τ' ἄν ἔξω φόβωμ καθέσκηε
 τὰ πράγματα. Ἐπειδὴ δὲ τῶ δικαίῳ τῶ
 ζῆν δυνάτερον πεποίητε φιλί ἡδονῆς, ἡκομεν μὲν, ὃ τρωῖες, ἀδικί-
 σοντες μὲν οὐδένα, τὰ δὲ ἡμέτερα ἀντὶν κομιζόμενοι, ἔάν πρ
 ἄρα ἐξῆ. τὸ μὲν οὖν στρατόπεδον ἦν ἀχαῶν ἀπὸ τῶν ταχῶν
 ὄρατε δὴ πρ, καὶ τὸ πλῆθος ὅσομ, καὶ φιλί πρᾶσκειν τὸ μέγαι
 νος. ἡμεῖς δὲ τὸσαντὴ προνοία χρώμεθα, τῶ μηδὲμ ἀνεπίεκει
 ποιῆμεν ὡς πρ τὰ ὄπλα πρᾶσάντες, προτέρους χρώμεθα τοῖς
 λόγοις. ἴμ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς πρεσβείας ἦν δικαίωμ τύχωμεν,
 ἐυδύς, ἀπίωμεν, εἰ δὲ μὴ, τάγε δεύτερα πράττωμεν. οὐτε γρ
 εἰς ἔργον πρᾶσκημα καθίσταται ἦν ἡμετέρων τρόπων, ἀπρᾶ-
 κτος δὲ φιλί πρεσβείας ἀπειλῆσκει, ἡσυχάζειν οὐκ ἔνεστιμ. ἔσι τοῖ-
 ναὶ ἐφ' ὑμῖν, ἡ πρὶ πλείονθ ποιήσασθαι τῶν ἡδονῆν Ἀλιζάνη

δρ

LYSIAE ORATIO INCERTO INTERP.

Nam si quidem fieri potuisset, ut hi qui belli discrimina effu-
gissent, reliquum tempus aeterni forent, dignū profecto esset,
ut uiui interemptos in omnem uitam lugerēt: nunc autem, &
natura ipsa, tum morbis, tum senectuti obnoxia est. Et genius
qui nostrum fatum sortitus est euitari nullo quidē pacto po-
test. Decet igitur quā felicissimos hosce arbitremur, qui pro
ximis pulcherrimisq; facinoribus dimicantes, itaq; diē obeun-
tes, neq; de se fortunæ decernendum permisere, neq; maturam
mortem expectarunt: quin praclaram potius elegerūt. Et em̄
ipsorum memoriam nulla unquam delebit obliuio. Honores
autem huiusmodi sunt, ut apud omnes homines sint q̄ comē
datissimi, mortales autem celebrabuntur, perinde atq; uirtute
immortales. Nam & publice humari meruere. Et in ipsorū lau-
des uirium sapientiae opumq; certamina cōstituta sunt. Quasi
hi qui in bello perierint, iisdem sint honoribus honestādi, qui-
bus immortales deos prosequimur. Ego itaq; istos beatos esse
duco quod huiusmodi letura obiere, & admiror admodū ue-
hementer, hisq; mortalium solis optime consultum cēseo, qui
cum essent mortales corporibus, immortalē uirtute memoriā
reliquere. Veruntamen priscos ritus seruemus, ac pro patrijs
legibus sepultos deploremus necesse est.

LYSIAE ORATIONIS FVNEBRIS FINIS.

ORDO AVTORVM ET DECLAMATIONVM
seu orationum huius libri.

Libanij declamationes III.

Isocratis orationes II.

Luciani declamationes II.

Lysiae orationes II.

APVD INCLYTAM BASILEAM IN OF-
ficina Io. Frobenij Cal. Maij. AN. M. D. XXII.

ΔΙΣΙΪΟΙ ΕΨΙΤΑΪΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΕΙ Μὲν οὖν τε ἤρωτες ἔνε ἐν ἑσὶ πολέμῳ κινδύνας διαφυγῶσι καὶ
 θανάτους εἶναι δὲ λοιπὸν χρονοῦ, ἀξίον ἔστι ζῶσι τὸν ἅπαντα χρό-
 νομ πενθῶν τοὺς τεθνεῶτας. ναὶ δὲ ἢ τε φύσις καὶ νόσῳ ἢ ἤρω κὴ γή-
 ρως, ὅ, τε δαίμων ὁ πλὴν ἡμετέρῳ μοῖραμ ἐιλικχῶς ἀπαρσάτηρε. ὡς
 τε προσήκη τῶν ἐυδαιμόνεσάτας ἢ γένοιτο, οἱ ἕνεσ ὑπὲρ μεγίστων
 καλλίστων κινδύων ἔχοντες, οὕτως τὸν βίον ἐτελεύτησαν, οὐκ ὠμίσησαν
 τες πρὸς αὐτῶν τῆ τύχῃ, οὐ δὲ ἀναμείναντες τ' ἀντόματον θάνατον, ἀλλ'
 ἄκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον, καὶ τὸ γὰρ ἀγήρατι μὲν, αὐτῶν αἰμνή-
 μα, κληῶται δὲ ὑπὸ πάντων ἀνδρώπων αἰμαῖ. οἱ πενθοῦντι μὲν
 διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοί, ὑμνοῦνται ἕως ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετήν.
 καὶ γὰρ τὸ θάπρον τῆ δημοσίᾳ ἐκ γῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς, ῥώμης
 καὶ σοφίας καὶ πλῆθος, ὡς ἀξίους ὄντας ἔνε ἐν ἑσὶ πολέμῳ τετε-
 λυτκκότας ταῖς ἀσταῖς ἡμαῖς κὴ ἐνεσ ἀθανάτους ἡμαῖς. ἔγω μὲν
 οὐκ αὐτοῖς καὶ μακαρίζω τ' θανάτου καὶ ζῆλον, κὴ μόνοις ἀνθρώπων οἰ-
 μα κρεῖττον εἶναι γενέσθαι, οἱ ἕνεσ ἐπεσὶ ἢ θνητῶν σωμάτων ἔτυχομ,
 ἀθάνατον μνήμην διὰ τῆ ἀρετῆν αὐτῶν κατ' ἀλιπομ. ὅμως δ' ἀνάσ-
 κη τοῖς ἀρχαίοις ἔθεσι χροῖσθαι, ἐθραπένοντες δὲ πατριῶν νόμομ
 ὀλοφύρεσθαι τοὺς διαπρόμυθους.

ΔΙΣΙΪΟΙ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙΣ ΒΟΗΘΩΝ ΕΨΙΤΑΪΦΙΟΥ ΤΕΛΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΒΟΗΘΩΝ ΕΨΙΤΑΪΦΙΟΥ ΤΕΛΟΣ.

ΕΝ Τῆ ΕΠΙΣΗΜΟΤΑΤῆ ΤΩΝ ΡΑΙΡΑΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΪΑ, ΠΑ-

ΡΑ ΙΩΑΝΝῆ ΤΩ ΦΡΩΒΕΝΙΩ, ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΩ

